

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERS

NORA ROBERTSA

Nachtsdram

NORA
ROBERTSA

Naktsdarbs

NORA
ROBERTS

Nightwork

NORA
ROBERTSA

Naktsdarbs

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-31
Ro 032

NIGHTWORK. Copyright © 2022 by Nora Roberts
All rights reserved

Noras Robertsas romāna "Naktsdarbs"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Ingūna Jundze
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""
Vāka foto © Brian A Jackson/Shutterstock.com

ISBN 978-9934-25-060-6

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2022

Džeisonam un Ketai
Maniem teātra bērniem

PIRMĀ DAĻA

ZĒNS

*Zēna griba ir vēja griba,
Un jaunības domas ir tik senas, senas...*

HENRIJS VORDSVORTS LONGFELOVS

Viegli smieties tam, kam nesāp

VILJAMS ŠEKSPĪRS (ATDZEJOJIS VALDIS GRĒVIŅŠ)

1

Kad viņam bija deviņi gadi un vēzis pirmo reizi ievilka viņa mammu nāvējošā deļā, viņš kļuva par zagli. Tolaik viņš to neuzskatīja ne par izvēli, ne piedzīvojumu, viņam tas vispār nelikās aizraujoši. Jā, varbūt vēlākajos gados Harijs Būts arī varētu attiecināt šos vārdus uz savu karjeru, taču, būdams vēl pavisam jauns, viņš zaga, lai izdzīvotu.

Kaut arī mamma bija pārāk slima, lai spētu strādāt, viņiem bija kaut kas jāēd, jāmaksā hipotekārais kredīts, jānorēķinās par ārstu sniegtajiem pakalpojumiem un jāiegādājas zāles. Mamma turējās, cik spēka, viņa vienmēr turējās, cik spēka, lai gan mati kušķiem krita ārā un jau tā kalsnais augums dila teju acu priekšā.

Nelielais uzņēmums, ko viņa bija izveidojusi kopā ar savu māsu – Harija trako tanti Megu –, nespēja segt vēža radītos izdevumus, nespēja nodrošināt to dolāru jūru, kas bija nepieciešama, lai cīnītos ar iebrucēju, kurš bija ieperinājies viņa mammas ķermenī. Viņa mamma bija uzkopšanas dienesta “Spodribas māsa” mugurkauls. Viņš arī centās palīdzēt un nedēļas nogalēs uzņēmās darbus, taču ar visu to tika zaudēti klienti.

Un zaudēti klienti nozīmē zaudētus ienākumus. Zaudēti ienākumi nozīmē, ka ir jāatrod nauda, lai nokārtotu hipotekārā kredīta maksājumus par omulīgo divu guļamistabu māju Čikāgas Vestsaidā.

Var jau būt, ka māja nebija nekāda dižā, tomēr tā piederēja viņiem. Un bankai. Līdz brīdim, kad mammu piemeklēja ļaunā slimība, viņa nebija izlaidusi nevienu maksājumu. Taču bankai tas neko daudz nerūpēja, kad maksājumi sāka iekavēties.

Visi gribeja saņemt savu naudu un palielināja summu, ja maksājums netika veikts noteiktajā laikā. Protams, bija kredītkarte, tāpēc varēja nopirkt gan medikamentus, gan apavus, jo

viņa kājas auga kā trakas. Bet šādi pirkumi tikai palielināja rēķinus un soda naudas procentus, un problēmas kļuva vēl dziļākas. Un tad kādu nakti Harijs dzirdēja, ka mamma raud. Viņa domāja, ka dēls ir aizmidzis.

Viņš zināja, ka Mega jau bija palīdzējusi. Viņa ļoti nopūlējās, lai paturētu klientus, un samaksāja dažus rēķinus, kā arī soda naudas. Taču ar to vienalga nepietika.

Deviņu gadu vecumā viņš jau labi zināja, ka “tiesību zaudēšana ieķīlāta īpašuma izpirkšanai” nozīmē to, ka var palikt bez juma virs galvas un nonākt uz ielas. Un vārds “atsavināšana” vēsta par to, ka var ierasties sveši cilvēki un paņemt prām mašīnu.

Viņa mamma allaž bija centusies dzīvot godīgi, ievērot visus likumus un noteikumus, bet tiem, kas nāca atprasīt parādus, par to bija maza bēda. Šo skarbo mācību Harijs bija labi apguvis, būdams vēl tikai deviņu gadus vecs.

Viņš mācēja iztīrīt citiem kabatas. Viņa mamma māsa – trakā Mega – pāris gadus bija pavadījusi ceļojoša atrakciju parka kolektīvā un bija apguvusi dažus trikus. Un viņa tos iemācīja arī Harijam. Kā savdabīgu rotaļu.

Un viņam tas labi padevās, sasodīti labi. Tad nu viņš savu talantu sāka likt lietā. Mamma vienmēr bija centusies iemācīt, kas ir labi, bet, kas slikti. Taču šai mācībai vairs nebija nekādas nozīmes, kad viņa pēc ķīmijterapijas vēma vannasistabā vai sēja šalli ap savu jau pliko galvu, lai, ar mokām kājas vilkdamā, dotos uzkopt kāda bagātnieka māju ezera krastā.

Harijs neapsūdzēja cilvēkus, kuriem piederēja tās skaistās mājas ezera krastā, ne arī tos, kas dzīvoja lieliskos penthausa apartamentos vai strādāja mirdzošās biroja ēkās. Viņiem tikai bija paveicies vairāk nekā viņa mammai.

Viņš brauca vilcienos, klīda pa ielām, izvēlējās mērķus. Viņam tas izdevās pat ļoti labi. Viņš bija vērīgs. Bezrūpīgi tūristi, puisis, kurš ir pārāk aizrāvies “laimīgās stundas” laikā, sievietē, kura ir pārāk aizņemta, sūtot izziņas, tāpēc piemirsusi par savu somiņu.

Viņš neizskatījās pēc zagļa. Jauns zēns, tievs, jau sācis stiep-

ties garumā, vilņainiem, bieziem, brūniem matiem, pasmagiem plakstiņiem, bet tik zilām acīm, ka tās likās izstarojam nevainību.

Viņš prata gan uzzibināt apburošu smaidu, gan ļaut smaidam kautrīgi un lēnām iezagties sejā. Reizēm viņš savu tumšo matu cekulu paslēpa zem cepures ar uzrakstu *Cub's* (tēlodams naivu dumiķi), bet citreiz matus atķemmēja, kā pašam likās, privātskolas audzēkņu stila pieglaustajā sasukā.

Hipotekārā kredīta maksājumi tika nokārtoti laikus. Mamma bija pārāk slima, lai interesētos par to, bet Mega neuzdeva jautājumus, un viņš neko nestāstīja. Viss turējās robežās. Un viņam pietika naudas, lai lietotu apģērbu veikalos iegādātos sev to, ko viņš uzskatīja par nepieciešamu: vecu skolas žaketi, garās bikses, pabalējušu sporta kreklu ar uzrakstu *Bears*. Ziemas mētelim, ko kāds vai pat kādi jau bija valkājuši, viņš iešuva slepenas kabatas.

Un viņš iegādājās savu pirmo mūķizeru komplektu.

Viņš centās, lai skolā atzīmes vienmēr būtu labas. Viņam piemita gaišs, zinātkārs prāts, viņš pildīja mājasdarbus un neieķūlās nepatikšanās. Viņš apsvēra domu par sava biznesa uzsākšanu – grupas vadību un uzdevumu uzticēšanu citiem. Taču Harijs apzinājās, ka lielākā daļa bērnu ir plāpas.

Viņš trenējās atlēgu atmūķēšanā un bibliotēkā izmantoja datoru, lai pētītu dažādas drošības sistēmas.

Un tad mammai kļuva labāk. Viņa vēl aizvien bija ļoti bāla, tomēr pamazām krāja spēkus. Ārsti to nosauca par remisiju.

Tas kļuva par Harija iemīļotāko vārdu.

Nākamos trīs gadus dzīve atkal ritēja normāli. Viņš tomēr turpināja iztukšot citiem kabatas. Un ļoti piesardzīgi sāka zagt arī veikalos. Viņš neņēma neko ļoti dārgu, neko tādu, kas būtu viegli identificējams. Viņam jau bija izveidojusies laba sadarbība ar lombardu Sautsaidā.

Viņiem bija jāapmaksā vesela rēķinu kalnu grēda, bet ar naudu, ko viņš nopelnīja, palīdzot saviem skolas biedriem mācībās, nepietika.

Turklāt tagad viņam tas viss jau bija iepaticies.

Mammas un Megas bizness atkal nostājās uz kājām, un trīs vasaras Harijs tīrija, berza un uzposa dzīvojamās mājas un biznesa telpas.

Jauneklis, kuram jau bija nākotnes plāni.

Kad rēķinu kalnu grēda bija pārtapusi par vienu pašu kalnu, kad raizes bija izgaisušas no viņa mammas skatiena, vēzis atkal atgriezās, lai no jauna ierautu mammu baisajā nāves dejā.

Harijs pirms divām dienām bija nosvinējis savu divpadsmito dzimšanas dienu un tad pirmo reizi ielauzās svešā mājā. Viņš baidījās, ka viņu varētu pieķert, ka varētu aizvest uz cietumu, ka šāds notikumu pavērsiens nāktu par labu vēža iesāktajam un nogalinātu viņa mammu. Taču visas raizes pagaisa, kad viņš iekļuva iekšā un kādu mirkli mierīgi stāvēja melnajā tumsā.

Vēlāk, pēc daudziem gadiem, atskatoties pagātnē, viņš atskārta, ka laikam tieši tajā mirklī bija atradis savu mērķi. Jā, varbūt tas nebija labs, pieklājīgā sabiedrībā pieņemams mērķis, taču tas piederēja viņam.

Izstīdzejis zēns, kurš bija strauji izstiepies garumā, stāvēja un skatījās uz mēnessgaismas pielieto ezeru. Apkārt viss smaržoja pēc rozēm, citroniem un brīvības.

Tikai viņš vienīgais zināja, ka atrodas šajā vietā. Viņš varēja pieskarties visam, kam vēlējās, paņemt visu, ko gribēja.

Viņš zināja, kāds tirgū ir pieprasījums pēc elektroniskas precēm, pēc sudraba, pēc juvelierizstrādājumiem... jā, bet īstās dārglietas noteikti būs ielēgtas. Pagaidām viņš vēl nebija apguvis seifu uzlaušanas mākslu. Bet viņš apsolīja sev, ka noteikti iemācīsies arī to. Un patlaban viņam nebija ne laika, ne iespēju aizstiept projām visas tās mirdzošās lietas.

Viņam vienkārši gribējās tur stāvēt, izbaudot šo sajūtu, tomēr viņš piespieda sevi strādāt.

Harijs zināja, ka daudzi cilvēki savu kalpotāju klātbūtnē nebaidās tenkot. Jo īpaši tad, ja šis kalpotājs ir divpadsmitgadīgs zēns, kurš cītīgi berž virtuves grīdu, kamēr mājas saimniece un kaimiņiene ēdamistabā malko kafiju un apspriež labdarības pasākuma rīkošanas plānus.

Un tieši tā, rūpīgi klausoties un cītīgi strādājot, Harijs bija uzzinājis par klientes kaimiņienes vīra pastmarku kolekciju.

Viņa par to bija smējusies.

– Pagājušajā gadā viņš mantoja sava tēvoča kolekciju, un tagad tā ir kļuvusi par viņa apsēstību. Vai tu spēj iztēloties? Viņš par vienu marku iztērēja piecus tūkstošus dolāru!

– Par vienu pastmarku?

– Nemaz jau nerunājot par temperatūras un mitruma kontroles sistēmu, ko viņš lika uzstādīt savā mājas birojā, kur tagad tās markas glabā. Agrāk viņš mēdza pavīpsnāt par sava tēvoča hobiju, bet tagad pats tajā ir iegrimis līdz pat matu galiem. Viņš piedalās izsolēs, pēta interneta vietnes... Ir iegādājis pats savus albumus. Tagad viņš to dēvē par investēšanu, un tāpēc viss ir kārtībā. Un kāda man daļa, ja viņam uz rakstāmgalda ir kaudzīte kaut kādu muļķīgu pastmarku? Bet viņš tagad pēta izsoles Romā un sazinās ar dīleriem, lai mēs varētu ar viņiem tikties, kad nākamajā mēnesī būsīm turp aizbraukuši.

– Lai taču viņš pērk tās markas. Ļauj viņam to darīt, – kliente ieteica. – Bet pati dodies pirkt kurpes.

Harijs tikko dzirdēto informāciju noglabāja savos atmiņu krājumos, un, kad klientes kaimiņiene sāka stāstīt par kastu nešanu uz mašīnu, lai nogādātu uz pasākuma vietu, viņš nosprieda, ka visums ir viņam atsūtījis lielu, mirdzošu zīmi.

Izskatīdamies ārkārtīgi nevainīgs, viņš iegāja ēdamistabā. – Atvainojiet, misis Kelpere, es esmu pabeidzis darbu virtuvē. Hm... varbūt jums ir nepieciešama palīdzība mantu nešanā?

– Vispār jau... Alva, šis ir Harijs. Harij, misis Finklai patiešām noderētu stipras palīga rokas.

Viņš uzmirdzināja smaidu un pakustināja bicepsus. – Es varētu jums palīdzēt, bet pēc tam iešu augšā un palīdzēšu savai tantei pabeigt darbu tur.

Tā nu viņš kopā ar misis Finklu devās uz kaimiņienes lielo, skaisto māju, no kuras pavērās brīnišķīgs skats uz ezeru.

Un, kad bija iegājis mājā, apskatīja ierikoto drošības sistēmu.

Vēl viņš pamanīja, ka šiem cilvēkiem nebija suņa. Viņš to allaž uzskatīja par plusu.

– Vai jūs pārceļaties, misis Finkla?

– Ko? – Viņa īsi uzmeta zēnam skatienu, šķērsojot foajē. – Ā, tās kastes. Nē, mums būs labdarības pasākums, klusā izsole. Man ir turp jānogādā izsoles priekšmeti.

– Tas ir patiešām jauks darbs.

– Mums ir jādara viss, ko spējam, lai palīdzētu mazāk veicsmīgajiem.

“Es dzirdēju šos vārdus,” Harijs nodomāja, iegaumēdams atvērtā stāva plānu. Pagrieziena pa kreisi... Dubultas stikla durvis... aizvērtas... aiz tām vīrieša kabinets.

Harijs iznesa kastes no mājas un ielika mirdzoša, balta *Mercedes SUV* bagāžniekā.

Un atteicās no piecu dolāru banknotes, lai arī ļoti vēlējās to pieņemt. Viņam tā būtu patiešām noderējusi.

– Lai paliek labdarībai, – viņš sacīja. – Taču paldies.

Viņš atgriezās klientes mājā un atlikušo saulainās vasaras dienas rītu pavadīja, mērcēdams rokas karstā ziepjūdenī.

Kopā ar Megu viņi vilcienā atgriezās mājās, brauciena laikā abi klusēja, jo šī bija ķīmijterapijas diena. Mega vagonā meditēja un turēja rokās vienu no saviem maģiskajiem akmeņiem, lai radītu pozitīvas, veselībai labvēlīgas vibrācijas. Vai kaut kā tamlīdzīgi.

Un pēc tam kopā ar mammu, kas bija apsējusi savu ierasto koši sārto galvas lakatu, viņi brauca uz slimnīcu. Tas bija gan labi, gan slikti.

Labi tāpēc, ka medmāsiņa, kura Harijam patika daudz labāk par ārstu, sacīja, ka mammai kļūstot labāk. Bet slikti tādēļ, ka pēc procedūras mamma vēma.

Viņš sēdēja mammai līdzās un skaļi lasīja priekšā dienasgrāmatu. Mamma bija aizvērusi acis, un medicīniskā iekārta ievadīja viņas ķermenī zāles, tomēr viņam izdevās ievilināt viņas seju smaidu un pat mazliet sasmīdināt, kad viņš sāka lasīt tekstu atšķirīgās varoņu balsīs.

– Harij, tu esi vislabākais, – viņa nomurmināja, bet Mega, kājas sakrustojusi, sēdēja viņai pretī uz grīdas.

Viņa bija sacījusi Harijam un Megai, ka iztēlojas spilgtu, baltu gaismas staru, kas satriec vēzi.

Kā jau parasti šādās dienās, Mega pagatavoja kaut ko līdzīgu pusdienām. Viņa apgalvoja, ka šim ēdienam piemītot dziedniecisks spēks, taču tas briesmīgi smirdēja un garša bija pat vēl ļaunāka.

Mega kūpināja vīraku, bija izkarinājusi kristālus un runāja kaut ko par garu vadišanu. Vai tamlīdzīgi.

Lai cik traka būdama, viņa ķīmijterapijas dienās allaž nākšoja uz grīdas, nolikusi matraci pie māsas gultas.

Ja viņa arī zināja, cik bieži Harijs izlavījās no mājas, tad nemēdza par to runāt. Pat ja viņai ienāca prātā doma par to, kur gan viņš piepeši dabūjis papildu simts dolārus, viņa nekad nevaicāja.

Tagad Harijs, elpu aizturējis, stāvēja Finklu mājā ezera krastā. Viss bija ļoti kluss. Viņš bez skaņas sāka virzīties uz priekšu, lai arī mājā nebija neviena, kas varētu dzirdēt pat tad, ja viņš smagiem soļiem izdimdinātu pa tām divviru stikla durvīm.

Iegājis kabinetā, Harijs ieelpoja gaisu, kas tikko jaušami smaržoja pēc dūmiem un ķiršiem. "Cigāri," viņš nodomāja, uz platā, gravējumiem rotātā rakstāmgalda pamanījās kārbu to glabāšanai.

Ziņkāribas mākts, viņš pacēla kārbas vāku un paostīja. Pēc tam izņēma cigāru un tēloti ievilka dažus dūmus. Pie joda! Viņam taču bija tikai divpadsmit gadu... Viņš ielika cigāru savā mugursomā.

Un tad Harijs iesēdās portvīna krāsas ādas krēslā ar augstu atzveltni, pašūpojās uz priekšu un atpakaļ, iemānīja sejas drūmu izteiksmi, iztēlodamies, kā bagātais vīrietis vada sanāksmi.

– Tu esi atlaists no darba! – Viņš ar pirkstu iebikstīja gaisā, tad īsi pasmējās. Bija laiks ķerties pie lietas.

Harijs bija gatavojies atvērt aizslēgtu atvilktni, taču laikam jau Finkls uzskatīja, ka mājā ar tādu drošības sistēmu nav vērts nopūlēties.

Harijs atrada četrus albumus un, ar mazo lukturīti gaismodams, sāka tos pētīt.

Viņš negrasījās ņemt visus. Tas kaut ka nešķita godīgi, turklāt, pārāk ilgs laiks paietu, lai pārdotu visas pastmarkas. Pēdējās trīs nedēļās Harijs bija izlasījis daudz informācijas par pastmarkām.

Finkls tās bija izvietojis uz melna bezskābes papīra un izmantoja pergamina kabatiņas, lai markas pasargātu. Harijam līdzī bija standziņas, taču viņš baidījās riskēt. Viņš nebija pietiekami prasmīgs, tāpēc varēja saplēst vai kā citādi sabojāt pastmarku, tādējādi samazinot tās vērtību.

Lielākajā daļā kabatiņu markas bija saliktas taisnās rindās pa četrām, un bija sešas tādas rindas. Cita zem citas. Viņš izvēlējās vienu no pirmā albuma un piesardzīgi ievietoja līdzī paņemtajos vāciņos.

Vienu no katra albuma paņemt likās pareizi, tāpēc viņš novietoja atpakaļ pirmo un atvēra nākamo. Harijs nesteidzīgi visu aplūkoja. Finkls katram albumam bija pievienojis ārkārtīgi noderīgu izklājlapu, kurā bija izlasāms marku un to vērtības saraksts, tāpēc viņam pat nenācās īpaši nopulēties.

Harijs tikko bija izņēmis kabatiņu no pēdējā albuma, kad aiz stikla uzzibsnīja gaismas.

Viņam likās, ka sirds ir ielēkusi rīklē. Viņš ielika albumu atvilktnē un aizvēra to, paķēra pēdējo kabatiņu un paslēpās zem rakstāmgalda.

Mājā kāds bija. Mājā bija vēl kāds, ne tikai viņš.

Vēl viens zaglis. Pieaudzis cilvēks.

Nē, trīs pieaugušie.

Ar ieročiem.

Šie vīri ielauzās Harija prātā. Trīs pieaugušie, visi melnās drēbēs, kārtīgi apbruņojušies. Varbūt viņi nemaz negribēja pastmarkas. Varbūt viņi pat nezināja par tām.

Protams, ka zināja. Un viņi noteikti nāks. Viņi atradīs Hariju un iešaus viņam galvā, bet pēc tam apraks seklā kapā.

Harijs pūlējās sarauties pēc iespējas mazāks, iztēlojās, ka ir kļuvis neredzams. Un iedomājās par mammu, kura no raizēm kļuva aizvien slimāka.

Kaut kā vajadzēja tikt ārā, tikt garām svešajiem, atrast la-